

Vesnička

LISTOPAD 2024

Jak dát to,
co sama nemám?

Sníh v létě

SOS DĚTSKÉ
VESNÍČKY

Úvodní slovo

Milí přátelé,

touto dobou si připomínáme Den dětských práv, který je na památku podpisu Úmluvy o právech dítěte slaven vždy 20. listopadu. Pro nás v SOS dětských vesničkách jsou dětská práva důležitým tématem, před několika lety jsme proto zavedli pozici ochránce dětských práv.

Je mi ctí, že mi byla dána důvěra v roli ombudsmana dětí zastupovat.

Od té doby navštěvuji pobočky našich služeb, diskutuji s dětmi o tom, jaká mají práva, a hlavně jim umožňuji poznat, na koho se mohou v případě potřeby obrátit. A několik desítek dětí už tak učinilo – řeší se mnou nejčastěji problémy ve škole, v rodině nebo s vrstevníky. V nedávné době jsme vydali s kolegy komiks Myšáci, který dětem zábavnou a jednoduchou formou ukazuje, jaká mají práva a kdy mají požádat o pomoc někoho dospělého.

Svého ochránce práv nepotřebují jen děti v SOS dětských vesničkách, ale všechny děti, kterým se děje nějaké bezpráví. Uvnitř tohoto čísla se dočtete o tom, proč si myslíme, že je důležité, aby Česká republika měla i svého oficiálního dětského ombudsmana.

SOS dětské vesničky se hrdě hlásí k odkazu svých zakladatelů, a proto nás velmi potěšila možnost popovídat si s jednou naší mnohaletou dávkyní, která zavzpomínala na svoji dávnou spolupráci s profesorem Jiřím Dunovským. Rozhovor s paní Pourovou, který se stočil i na práci SOS dětských vesniček, najdete rovněž na stránkách tohoto časopisu.

Přeji vám krásné podzimní dny

Radim Kejík

Radim Kejík
Ombudsman SOS dětských vesniček a vedoucí
nízkoprahového zařízení SOS Kajuta

Vydavatel: SOS dětské vesničky, z.s., Strakonická 98, 159 00 Praha 5, IČ: 00407933. **Účet veřejné sbírky:** 211 757 409 / 0300, **účet pro naše dárce:** 120 777 711 / 0300.
Redakce: Radana Košťáliková, Michaela Poláková, Milan Palán. **Grafická úprava:** Martin Málek.

Uzávěrka: 7. 10. 2024. **Náklad:** 7100 ks. **Vyrobil:** Česká mailingová společnost, s.r.o. **Výrobní cena:** 4,76 Kč. Vychází čtvrtletně. ISSN 1803-1730.
Jména dospělých osob a dětí, jejichž příběhy vám v časopise přinášíme, jsou z důvodu ochrany soukromí většinou změněna. Ilustrační fotografie, není-li uvedeno jinak, pocházejí z fotobanky SOS dětských vesniček.

NA PŘÍMĚŠTÁKU ČEKALA DĚTI ZÁBAVA I POUČENÍ

Skoro až k prasknutí nabitý program měl letos náš příměstský tábor v karlovarské vesničce. Kromě rukodělných dílniček, návštěvy motýlího domu, lanového centra a laser game arény se děti zúčastnily také odpoledního kurzu první pomoci. Samozřejmě nechyběly ani různé úkoly a soutěže a poslední den za dětmi ještě přijelo divadlo s představením o zlaté rybce. Kolegyním tleskáme, co za těch pět dní s dětmi zvládly.

E.ON PODPORUJE DĚTI NA VŠECH ÚROVNÍCH

Celkem 5 výtvarných workshopů, na nichž vytvořily děti sérii obrazů, uspořádala letos společnost E.ON ve spolupráci s ateliérem Malujeme jinak. Obrazy putovaly následně do benefiční dražby a její výtěžek podpořil fungování SOS dětských vesniček. E.ON patří dlouhodobě mezi naše největší dárce. Do pomoci se zapojují i jeho zaměstnanci formou různých dobrovolnických aktivit – například uklízejí zahrady, natírají ploty a lavičky a celkově zvelebují prostředí vesniček tak, aby se v nich děti cítily co nejlépe. Moc a moc děkujeme!

DŮM NA PŮL CESTY POMÁHÁ MLADÝM LIDEM UŽ 10 LET

V polovině září proběhla oslava 10 let působení našeho brněnského domu na půl cesty. Ten mladým dospělým pomáhá s přechodem z náhradní péče do samostatného dospělého života. Kromě diskuse se sociálními pracovníky byl na programu také klávesový koncert Roberta Ference, který sám prošel nelehkým přechodem z dětského domova do dospělosti. Dnes svůj příběh sdílí, aby pomohl těm, kteří tento krok prožívají nebo je teprve čeká.

SPOLUPOŘÁDALI JSME KONFERENCI VĚNOVANOU OHROŽENÝM DĚTEM

Začátkem září se v prostorách 3. lékařské fakulty v Praze uskutečnila multioborová mezinárodní konference AMY: Aid for Maltreated Youth 2024, kde se sešli přední odborníci z oborů psychiatrie, psychologie a psychoterapie, aby diskutovali o problematice duševního vývoje a zdraví ohrožených dětí. Konference jsme se zúčastnili jako spoluorganizátor i jako přednášející, kdy velký ohlas vzbudil workshop našich sociálních pracovníků věnovaný naší práci s traumatizovanými dětmi.

Z nuly na sto

Narození prvního dítěte je jako přecházení z jednoho břehu řeky na druhý: opouštíte bezpečný břeh vlastního dětství a na tom druhém vás čeká svět, kde už všechno závisí jenom na vás. Když máte štěstí, je ten původní břeh pevný a i když máte z cesty na druhou stranu strach, věříte, že to zvládnete i tam.

Břeh, ze kterého vyrazili do dospělého života Dominik a Františka, byl ale spíš jako džungle plná nejistoty. Dominikova máma odjela s pěti jeho sourozenci za lepším životem do Anglie a on se v jedenácti rozhodl, že radši zůstane v dětském domově, kde už se stejně párkrát předtím ocitl. „Dělal jsem judo a trenér, tréninky a spousta medailí ze závodů bylo to jediné, co jsem měl. Kdybych odjel s mámou, nezbylo by mi vůbec nic.“

Františka vyrůstala v ústavní péči od narození a v sedmnácti se jí narodil Kryšťůfek, jenže jeho táta oba opustil. Pak se do sebe s Dominikem zamilovali, ale most, který se na cestě za společným životem rozhodli přejít, byl pořádně vratký.

PŘERUŠENÝ BLUDNÝ KRUH

Sociální pracovnice Lenka z projektu tréninkového bydlení pro ohrožené rodiny SOS Kormidlo, kde se snažíme pomáhat právě takovým párům, o Dominikovi a Františce dnes mluví s nadšením a s nadějí v hlase. „O všechno se zajímali a ve všem chtěli být dokonalí, až jim to možná škodilo. Prostě spolu nechtěli opakovat chyby svých rodičů, kterými sami trpěli v dětství.“

Františka s Dominikem se účastnili všech školení, které po navázání spolupráce Lenka zařídila: o výchově a rodičovství, školení v první pomoci, vedení domácnosti, orientaci na trhu práce. Téměř ideálně roztočenou spirálu opouštění svých nejbližších a deficitu základní péče se podařilo zastavit, protože Dominik byl z juda zvyklý vytrvat a Františka byla odhodlaná být tou nejlepší mámou na světě.

JAK VYHRÁT ŽIVOTNÍ ZÁPAS

Když Františka čekala jejich společné miminko, cítila místo úzkosti radost a naději. Svět na druhé straně řeky už nevypadal jako stejná džungle, ze které oba vyšli, ale jako místo, kde se můžou stávat i hezké věci. Dominik, dnes už profesionální judista, přirovnává péči o dvě malé děti k závodění. „Je to spousta dřiny,“ říká s úsměvem, když po noci bez spánku přebaluje a krmí děti. „Ale stojí to za to. Každý úsměv, každý krok je vítězství.“

Pod ochranou laskavosti SOS dětských vesniček

Možná už i vám zazvonil telefon a na druhém konci se ozvaly SOS dětské vesničky. Přímý kontakt s našimi dárci je pro nás velmi důležitý, voláme, abychom vám poděkovali, abychom zaktualizovali kontakty a někdy také proto, abychom požádali o pomoc. Rozhovory s vámi nás nabíjejí novou energií, je cítit, že lidé, kteří nás podporují, mají dobré srdce. Nedávno jsme se dovolali paní Lence Pourové, která nás podporuje už mnoho let. Dozvěděli jsme se, že kdysi v rámci přípravy své diplomové práce spolupracovala s jedním z našich zakladatelů, Jiřím Dunovským, a ten rozhovor byl natolik zajímavý, že vám jej se svolením paní Pourové přinášíme.

Jak jste se dostala ke spolupráci s Jiřím Dunovským?

Studovala jsem Právnickou fakultu Univerzity Karlovy a velmi mě zajímala oblast sociálně-právní ochrany dětí, věřila jsem, že se jí budu zabývat i ve své praxi. Za téma své diplomové práce jsem si zvolila ohrožené dítě, týrané psychicky i fyzicky. A přes moji konzultantku, paní doktorku Sentu Radvanovou, jsem se v roce 1994 dostala na stáž do dětského krizového centra na Praze 4, které vedl právě pan doktor Dunovský.

Jak na tu stáž vzpomínáte?

Práce pana Dunovského a jeho týmu mi přišla úžasná. Byli to všechno vysoce kvalifikovaní, ale také laskaví lidé, kteří dokázali pracovat citlivě nejen s dětmi, ale také s jejich rodinami. Věnovali velké úsilí tomu, aby rozpoznali, jaká je skutečná situace v rodině, jestli je nebo není pro dítě bezpečné a v jeho nejlepším zájmu, aby v té rodině zůstalo, byť tam třeba podmínky nejsou ideální. Nebo aby z rodiny odešlo, ale alespoň třeba udržovalo s rodiči nějaký kontakt.

A jak vzpomínáte přímo na Jiřího Dunovského?

Doktor Dunovský dokázal nesoudit rodiče, i když se třeba k dětem chovali špatně, hledal příčiny jejich chování a snažil se je vést k nápravě, která by umožnila, aby děti o své rodiče úplně nepřišly. Byl to velmi vnímavý člověk, bez předsudků pracoval s rodinou a snažil se ji ozdravit, zároveň vždy ochraňoval děti jako ty slabé, které nemají možnost se bránit. Byl pro mě vzorem.

A kdy jste se rozhodla podporovat SOS dětské vesničky?

Já jsem se odjakživa zajímala o problematiku ohrožených dětí, vnímala jsem práci pana profesora Matějčka a doktora Dunovského a ta jejich vize mi přišla úžasná. SOS dětské vesničky jsem tak začala podporovat hned po ukončení studií, jakmile jsem začala pracovat.

A co se vám na práci naší organizace líbí?

Líbí se mi, jak SOS dětské vesničky fungují, že máte velké profesionální zázemí a že se rozvíjíte. Oceňuji, že jste rozšířili své služby na různé skupiny ohrožených dětí. Vnímám, že

Jiří Dunovský, spoluzakladatel SOS dětských vesniček a Dětského krizového centra.

jdete stále ve šlépějích pana Matějčka a pana Dunovského a snažíte se naplňovat tu jejich vizi. Mám pocit, že u vás jsou děti a jejich rodiny pod ochranou laskavosti SOS dětských vesniček, že jste zárukou, že když rodina selže, děti na to nezůstanou samy, a že podobně jako vaši zakladatelé přistupujete s pochopením a laskavostí k dětem i jejich rodičům. Líbí se mi váš citlivý přístup a to, že když třeba mladí rodiče nemají podporu ve své širší rodině, tak jim to zázemí dokáže-te do určité míry nahradit.

Moc děkujeme za tak milá slova. Co byste na závěr popřála dětem?

Přála bych všem dětem, aby měly v životě nějakého laskavého dospělého, někoho, kdo jim ukáže, že život je dobrý. A aby z nich díky tomu jednou vyrostli laskaví dospělí.

Jak dát to, co sama nemám?

Nevlastní táta byl jediný člověk, kterého kdy měla Kateřina ráda. Když zemřel, bylo jí smutno, ale věděla, že tím pro něj skončily dlouhé měsíce bolesti způsobené vážnou nemocí. Sama se tedy se ztrátou dokázala vyrovnat, byla ale zoufalá z toho, že neumí ve stejném trápení pomoci své pětileté dceři Ivetce.

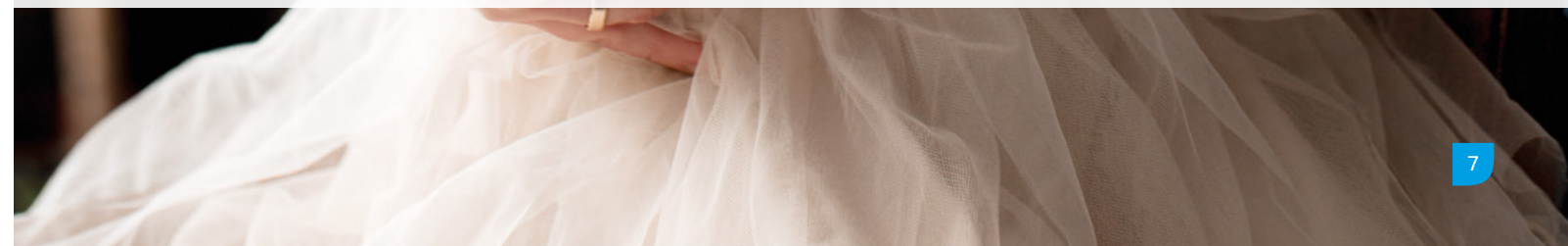
CHCI POMOC, ALE NEVÍM JAK

Milovaný děda byl pro Ivetku celý svět. Zato táty se bála, když se napil, byl zlý nejen na Kateřinu, ale i na malou dcerku. A to natolik, že ho za to nakonec odsoudili na několik let do vězení. V té době už rodině pomáhala naše kolegyně, sociální pracovnice Kristýna. Právě na ni se proto obrátila Kateřina s trápením po smrti Ivetčina dědečka. „Já strávila většinu dětství v děcáku,“ vyprávěla jí. „Vidím, jak Ivetce děda strašně chybí a chtěla bych jí pomoci, jsem přece máma – ale já nikdy nikoho tak ráda neměla, tak vůbec nevím, jak na to.“

Kristýna si naštěstí věděla rady. „Psychologa nahradit nedokážu, ale hodně mi pomáhá materiál Sešit pro děti, kterým někdo zemřel. Pracuje se v něm s emocemi dítěte a s dalšími pomůckami: hudebními nástroji, hracími kartami nebo běžnými věcmi, které mohou dítěti připomínat milovaného člověka a kousek z něj mít u sebe v těch nejtěžších chvílích. Takhle jsme s Ivetkou do krabice vzpomínek uložily třeba kamínky a barevné suché listí, které si nosila domů z procházek s dědečkem.“

LÁSKA TADY ZŮSTÁVÁ

Zkušená Kristýna pomohla porozumět emocím, které Kateřina jako malá sama nezažila, a díky ní se posílilo i mateřské pouto mezi Kateřinou a Ivetkou. Dneska už dokáže maminka s dcerkou vzpomínat na dědu společně, protože pochopila, jak moc to pro ni znamená. Dokud mají dědu v srdci, je tady s nimi napořád.

Proč potřebujeme dětského ombudsmana?

Na 20. listopadu připadá Den dětských práv. V naší organizaci je dodržování dětských práv a vzdělávání dětí o tom, že nějaká práva mají, jednou z našich priorit. Zřídili jsme vlastního dětského ombudsmana, vydali jsme komiks Myšáci, který školním dětem přináší zábavnou formou informace o tom, v jakých situacích mají právo na pomoc, chystáme vydání omalovánek pro nejmenší děti se stejnou tematikou. Podporujeme také zařazení institutu dětského ombudsmana do českého právního řádu. Stále se ale setkáváme s názory, že nic takového není potřeba.

Děti jsou nejzranitelnější skupinou naší společnosti, jsou závislé na dospělých a jejich schopnosti zajistit jim péči, ochranu a bezpečí. Mnohdy jsou ale vystavovány situacím, kdy jsou jejich práva ohrožována a porušována a ony se nedokáží samy účinně bránit. České zákony na to samozřejmě pamatují a chrání děti před týráním, zneužíváním, zanedbáváním péče a dalšími nepravostmi. Jenomže soudy jsou zahlcené a někdy jednají pomalu. Orgán sociálně právní ochrany dětí někdy nesprávně vyhodnotí závažnost situace nebo nejedná v nejlepším zájmu dítěte. A to je stále jen zlomek případů, kde by byl dohled dětského ombudsmana potřeba.

DĚTÍ SE NIKDO NEPTÁ

Tisíce dětí se každoročně stávají předmětem sporu rozvádějících se rodičů. Ti velmi často v zápalu boje přestanou brát ohled na to, co je nejlepší pro jejich děti, a používají proti svému bývalému partnerovi i neférové prostředky. Vzájemné

obviňování ze zanedbávání péče, užívání návykových látek, nezájmu o dítě nebo dokonce z násilného či sexuálního chování vůči dítěti je bohužel běžnou součástí rozvodových sporů. Na soudu je, aby zhodnotil podloženost takových tvrzení a učinil rozhodnutí. Na přání a názor dětí samotných se často nebere ohled. A tak se může stát, že zvítězí ten z rodičů, který měl lepšího advokáta a nejlepší zájem dítěte zůstane nevyslyšen.

Další oblastí, kde dochází k porušování dětských práv, jsou různé instituce. Výchovné ústavy, ústavy sociální péče, nemocnice, dětské domovy, ale i školní zařízení. V případě porušování práv tu děti hledají jen těžko někde zastání. Mediálně nejznámější je případ chlapčeka, který bez péče jakékoli blízké osoby zůstal několik měsíců „zapomenut“ v nemocniční péči.

JAK POMŮŽE OMBUDSMAN?

Specializovaná role dětského ombudsmana by měla zajistit efektivnější ochranu a zastupování zájmů dětí například při odebírání dětí z rodin nebo ve sporech o opatrovnictví. Na rozdíl od stávajícího „všeobecného“ ombudsmana by měl mít dětský ochránce právo vstupovat jako vedlejší účastník do soudních řízení, která se týkají práv dětí, což by mělo přispět k zajištění spravedlivějších rozhodnutí v nejlepším zájmu dítěte. Měl by také dohlížet na dodržování dětských práv v ústavních zařízeních, a také na to, aby se do nich děti dostávaly jen v případě, že všechny ostatní alternativy selhaly.

Z KARLOVÝCH VARŮ SI DĚTÍ ODVEZLY PLNO ZÁŽITKŮ

Na konci léta jsme vyrazili s dětmi z našeho nízkoprahového klubu v Bystřici pod Hostýnem na tradiční výlet do Karlových Varů. Hned druhý den po příjezdu jsme se vydali na zříceninu hradu Šumburk, který nás pořádně potrápil. Stoupání strmým terénem nahoru nebralo konce a dotaz „kdy už tam budeme“ už jsme ani nepočítali. Nakonec jsme to ale zvládli a potom nás už čekalo koupání v řece a v dalších dnech pak třeba návštěva karlovarské kolonády, Svatošských skal nebo Hornického muzea v obci Krásno.

GENERALI ČESKÁ POJIŠŤOVNA POMÁHÁ OHROŽENÝM DĚTEM

Zaměstnanci a poradci Generali České pojišťovny zajistili dobročinnou sbírkou příjemnější prázdniny pro 257 ohrožených dětí z SOS dětských vesniček. Díky vybraným prostředkům mohly jet děti na letní tábor a užít si spoustu zábavných aktivit. Generali Česká pojišťovna nám také již druhým rokem pomáhá v rámci programu pomoci ohroženým rodinám zavádět novou terapeutickou metodu pro pomoc dětem, které zažily týrání, zneužití nebo ztratily nejbližší osobu. Do pomoci se zapojují i zaměstnanci, a to jak formou sbírek, tak i různými dobrovolnickými aktivitami. Za poskytnutou pomoc velice děkujeme.

LETNÍ TÁBOR SI BRNĚNSKÉ DĚTI UŽILY NA MAXIMUM

Krásné slunečné počasí, pestrý program a dobrá nálada – tak vypadal letní příměstský tábor pro děti z našich brněnských služeb. Zvládli jsme se s dětmi neztratit v kukuřičném bludišti, krmit lamy, najít poklad Inků, podívat se do zábavního parku, na přehradu i na letiště. Děti si našly nové kamarády, dozvěděly se řadu nových věcí a odnesly si spoustu krásných vzpomínek.

CEWE VYTISKLA DĚTEM VELKOFORMÁTOVÉ OBRAZY

Obrázky od dětí jako obraz na zeď? Díky společnosti Cewe foto žádný problém. Děkujeme nejen za dlouhodobou finanční podporu, ale i za vytištění obrazů, které tak mohou zkrášlovat dětem prostory, kde se pravidelně setkávají.

Dětské trauma

Život za zdi

Po celý rok se na této stránce věnujeme tématu raného traumatu. V dnešním posledním díle se podíváme na to, jaké konkrétní projevy může trauma mít a jakým způsobem s ním pracujeme v naší pomoci ohroženým dětem.

Pro miminka a nejmenší děti jsou jejich rodiče a domov, který je obklopuje, jediným známým vesmírem. Pokud vše funguje jak má, je tento vesmír harmonický, bezpečný, a děti se postupně pouštějí i za jeho hranice, nejprve v náručí rodičů, později za ruku a nakonec i samy. Vědí přitom, že na ně vždy čeká láskyplná náruč, do které se můžou utéct schovat, když se něčeho leknu nebo si odřou koleno. Oproti tomu děti, kterým v nejranějším věku někdo ubližoval, které zažily odmítnutí a odložení vlastními rodiči nebo které vyrůstaly v prostředí, kde jim nikdo nevěnoval láskyplnou pozornost, takovou jistotu v zádech nemají. Jsou často přesvědčené o tom, že jsou špatné, že to, co jim provedli rodiče, si nějak zasloužily, že je to jejich chyba. Svět pro ně není bezpečné místo a ony si vytvořily obrannou zeď, která je chrání místo mateřské náruče. Takovou zdi může být agresivita nebo naopak uzavření se do sebe.

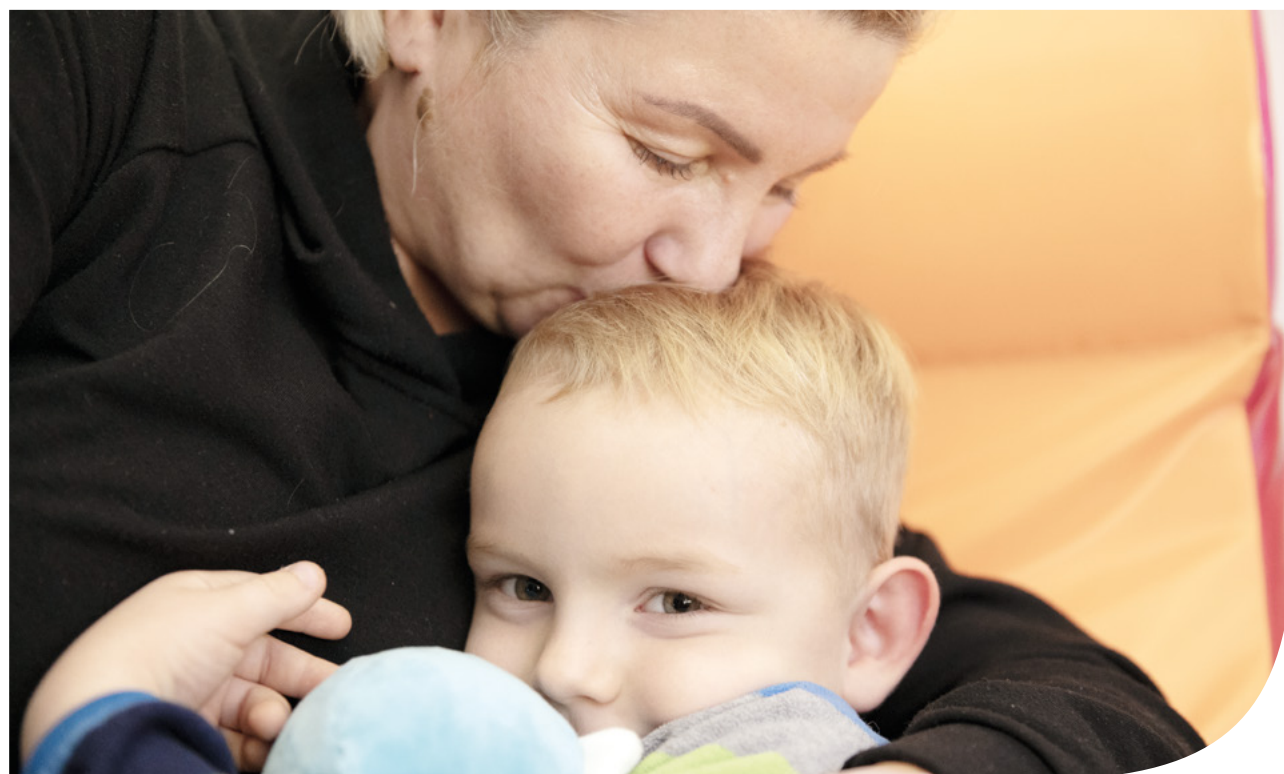
Trauma také zásadně ovlivňuje vývoj mozku. Tyto děti mají často problémy regulovat své emoce a svoje chování. Jednají impulzivně, prudce, často nesrozumitelně pro své okolí. Vyvíjí se pomaleji než jejich vrstevníci, mají potíže se soustředěním a s učením. Nemají se rády, věří, že jsou špatné. V pozdějším věku či dospělosti mají výrazně větší šanci na rozvoj psychického onemocnění nebo na propadnutí závislostem.

CHOVÁNÍ JE JEN ŠPIČKOU LEDOVCE

Lenka Gláserová, naše kolegyně, která řadu let pomáhá pěstounským rodinám a dětem, o něž pečují, se ve své praxi opírá o teorii ledovce. „To, co vidíme nad vodou, je jen malá část psychiky dítěte. Vidíme, že se nějak chová, často jinak, než bychom si představovali. Pod povrchem se ale skrývají pocity a myšlenky dítěte a ještě hlouběji jsou uložena jejich traumata, nenaplněné potřeby a přání. My se v naší práci vždy snažíme nehodnotit příliš chování, ale pít se po těch pocitech, které jsou za ním. Proč se to dítě chová třeba agresivně? Co to způsobuje? Jak se asi cítí? Čeho se snaží dosáhnout? Co chce nasytit nebo otestovat?“ vysvětluje Lenka Gláserová. A uvádí příklad desetiletého Petříka, který žije s dědečkem. Paní učitelka si stěžovala, že dal Péta spolužákovi pěstí do obličeje. Když pak dědeček spolu s naší kolegyní zjišťovali, co k tomu Petříka vedlo, zjistili, že se mu spolužák posmíval, že nemá mámu.

KLÍČEM JE POCHOPENÍ

Jednou z metod, jak se dostat metaforicky k těm částem ledovce, které jsou ukryty pod vodou, je metoda PACE, která je zkratkou anglických pojmenování pro hravost, přijetí, zvědavost a empatii. Zraněné, traumatizované děti potřebují uvěřit, že to, že udělaly špatnou věc, ještě neznamená, že jsou samy špatné. Potřebují, aby je někdo přijímal takové, jaké jsou a aby jim pomohl pochopit, proč někdy reagují jinak než ostatní a co to způsobilo. Teprve potom může přijít na řadu terapie, která pomůže ta objevená traumata alespoň částečně zhojit.

Sníh v létě

„Strejdo, Ela zase zdržuje“, volal na vychovatele Aleš a vzteky kopal do zdi. „Už jsme na tom koupališti mohli být.“ Ostatní děti už měly dávno přichystané plavky a ručníky a v horkém letním dni se koupání nemohly dočkat, ale Eliška se dívala z okna a viděla padat sníh. Její čas se zastavil v den, kdy ji od opilého táty odvezli do děčáku.

JEDNA ZTRÁTA ZA DRUHOU

Ani předtím nebyl Eliščin život procházka růžovou zahradou, na dvanáctiletou slečnu toho naopak musela zažít až moc. Máma fungovala jen prvních pár let, pak se naplno projevila psychiatrická diagnóza a nakonec se z léčebny, kde čas od času pobývala, už nevrátila. Tátu to zlomilo a neuvědomil si, že útky k alkoholu připraví Elišku i o zbývajícího rodiče.

Sociální pracovnice Soňa se snažila v troskách zbývajících po aktech příběhu Eliščina dosavadního života najít pevné místo, na němž by šlo znovu postavit bezpečný domov, který jí tak strašně scházel. Její táta potřeboval jasně slyšet, že

nikdo jiný není pro Elišku v tuto chvíli důležitý, a to uvědomění bylo naštěstí silnější než počínající závislost.

VĚŘIT A PODEPŘÍT

„Někdy naštěstí stačí jen ukázat cestu a podpírat rodiče prvních pár kroků“, řekla o spolupráci Soňa, ale ve skutečnosti bylo všechno o dost náročnější. Pravidelné konzultace, terapeutická sezení, ale také praktické rady, jak zvládat každodenní situace bez alkoholu, pomohly Eliščinu tátovi najít pevnou půdu pod nohama. Režim krátkých návštěv u táty se díky tomu mohl za několik měsíců proměnit v úplný Eliščin návrat domů.

„Teď už zvládneme všechno sami, když jsme rodina,“ řekla při rozloučení Eliška Soně a smála se nejen pusou, ale i očima. Pořád jsou někde děti, které místo letního dne vidí za oknem padat sníh, ale Eliška mezi ně díky pomoci, která přišla včas, už nepatří.

Staňte se pravidelným dárce SOS dětských vesniček

Pomozte nám zajistit plynulou a dlouhodobou pomoc ohroženým dětem, kdykoliv ji potřebují.
Založte si trvalý příkaz na účet 120 777 711/0300 s Vaším variabilním symbolem na jakoukoli částku, která vyhovuje Vaším možnostem.

HLAVNÍ PARTNEŘI

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

V ROCE 2024 NAŠI ČINNOST PODPORUJÍ TYTO INSTITUTE

Ministerstvo práce a sociálních věcí, Olomoucký kraj, Hlavní město Praha, Karlovarský kraj, Jihomoravský kraj, Středočeský kraj, Židlochovice, Karlovy Vary, Prostějov, Brno, Přerov, Aš, Zábřeh, Bystřice pod Hostýnem, Cheb, Zbýšov, Rosice.